

съ барута и патронитѣ и наедно съ войската си избѣгналъ съ желѣзницата къмъ Цариградъ, а на 8-й Струковъ влѣзе въ града съ своята авангардия.

Когато войската на Мехмедъ-Али пристигнала въ с. Инеджи и се извѣстила, че руситѣ завзели Одринъ, въ сжщото врѣме пристигнали и другитѣ трима наши съ силната войска, нѣ не се рѣшили да продължаватъ пътя си къмъ Одринъ, а потеглили за Лозенъ.



— и Ц. В. Князь Черкавский.

на ген. Скобелева II достигналъ до Чатадджа, когато на 19-й ян. примирието било подписано. При всичко, че Дегаегъ паша трѣбвало да очисти Чатадджа спорѣдъ условието на примирието, той силно упорствувалъ, нѣ ген. Скобелевъ го заставилъ на това и съ единъ приказъ, неговия „летучий“ отрядъ, свършилъ вече свѣитѣ дѣйствия.

Ген. лейт. М. Д. Скобелевъ II е синъ на Д. Иванова Скобелевъ I. Всякой пътъ той влизалъ въ бой на бѣлъ конь, облѣченъ въ бѣли дрѣхы и на главата бѣла шапка. Въ цѣпята най първо той вървелъ и за очудвание, цѣлъ и не повреденъ оставалъ, тѣй щото между войницитѣ спечелилъ легендарната репутация, че той е омагьосанъ, та коршумъ не го лови и на него гледали като на свѣрхестественно същество. А офицеритѣ като го виждали всегда предъ себе пренебрегающъ, всяка опасность, и съ ласкаво, спокойно, просто обхождение безгранична любовь хранили къмъ него. Турцитѣ го наричали „акъ паша“ (бѣлий генералъ) и щомъ го виждали срещу себе, казвали: „ний сме побѣдени“.

Въ разстояние на 2—3 дена града се съживи, войски пристигахъ и заминавахъ, презъ денъ презъ два генерали се посрещахъ. Пристигна князь Черкавский, Гурко, Скобелевъ I и II, Шнитниковъ, Карцовъ и други мнозина. а на 14-й биде посрещнатъ на станцията и главнокомандующий

Отъ Одринъ рускитѣ войски потеглихъ за Лозенъ, за Узунъ-Кюпру, Баба-Ески, стигнахъ до Гюмюрджина, а отряда